

Miféle idők vadóca voltam én?
 Miféle elveszhetőségeké?
 Ám vigyáztam:
 szemem rajtam volt mindig.
 Álltam a vagongurító legtetetjén,
 az ügető fényeket onnan láttam,
 mintha Damjanich könnyűlovasai
 vonultak volna messze
 vörös sipkásan.

A város nekem te voltál,
 te maradtál.
 Reggelre halászaid az éjszakát kifogták,
 amibe beletették,
 a szákot ma is tartanám.
 Felkontyolnám a fákat tavasszal,
 úgy lássam őket: fiatalosan.
 Szívverésem dombjai fölött
 körberöpítve tekintetem,
 mielőtt, mint a Nap,
 lemenne az életem.

Magyar Napló, 2014/11.

Serfőző Simon 1942-ben született Zagyvarékason.
 Verset és prózát is ír. József Attila-díjas.

Ágh István

A REPÜLŐ KOPORSÓK MENNYBE MENNEK

Az égből előbújó repülőgép,
 ahogy a vékony kondenzcsíkot húzza,
 mintha pici aranytű varrná össze
 cérnájával a szétfoszló felhőket,
 olyan jó lenne nem gondolni másra,
 pedig egy menetrendszerinti járat
 halad a légifolyosón nyugatnak,
 nagy mélységekhez szokott utasokkal,
 s háromszáz szempár néz le rám a mélybe,
 éppúgy nem tudván rólam, mint hogy én is
 képzeletem tüneményét kísérem,
 a végtelen zöld tarka terítőről.

Szállhatnék velük, miként már nem egyszer
 a repülést titokban átszorogtam,
 hogy a gyomrokban összegyűlt feszültség
 túlnyomása a gépet szét ne vesse,
 s valami kétségtelen bizalommal
 függtem az ismeretlen kapitányon,
 s szerelmesen a stewardess szavába,
 várván a columbusi zökkenésre,
 hiszen ki föld nélküli útra lépett,
 az a klorofil zöldjét, a kisárgult
 kérget, a felszín nyílt redőit látva
 fölkészülhet a meg nem érkezésre.

Gyerekkoromból bombázók nyögését
 hallom, miként a nappali világűr
 sújtja a földet, áttetsző rajoktól
 vibrál az égbolt, az akkori tűzből
 kicsapó füstöt érzem minden füstben,
 s lehet hogy ez az aranytűnek tetsző
 semmiség a vég utasszállítója,

s holnapi halálhírrrel hagy magamra,
itt béke van, de valahol a Donnál,
megint a Donnál! de már egymás ellen,
akik együtt apáinkra zúdultak
mint vörös csillag, vörös vér, vörös hó.

Rakétával találtak el egy ilyen
csupán célpontnak használt semmiséget,
s mintha szúnyogot mázolnak a falra,
de szakadt végtag hullik a mezőre,
úti okmány, szemüveg és turista
prospektus Bali szigetére, újság
a tegnapi áldozatok hírével,
holnap pedig a mára valót gyűjtik
zsákba, és személyenként összerakva
hazaküldik egy másik repülővel,
míg én az égre gyanútlan tekintek,
a repülő koporsók mennybe mennek.

Hitel, 2014/11.

Ágh István 1938-ban született Felsőiskázon. Verset és prózát is ír.
József Attila- és Kossuth-díjas.

Hegyi Botos Attila

DÉLNYUGATI UTAZÁS

(Tomba della Caccia e Pesca)

1.

Áramlatba hajtott lapát,
elúszó mérföldek.
Nyáréji zsibongás, gerinc
áramvezeték-muzsikája,
éjmosta városok planktonvilágai.
Belsőégésű motor duruzsolása, üléseken
szertehányt kezek, lábak. Testek partjait
nyaldosó lélegzet, fogak kagylóin
olajos tajtékú hullámtörés.
A kátrányszín úttestből egyenként
fölvágódó, s tovarohanó lélekvezetők,
útfelező elvakított kísértetei.
A tompa másvilági zúgás majd
Tarvisionál, éjfélkor nyugszik pillanatra.
Ahogy egy eltévedt ujj bekattintja a rádiót.
A brit fátyolos hang aranyinak
mezőiről énekel. Szétnyíló kőfalfüggönyök,
telihold. Falkoronás asszony, vér dagálya,
lágycsókba vert szigony.
Reflektorfényben pillanatra megmerevedő
agancsos test antik inai.

2.

Derengő várakozás.
Az orvietói pékség testmeleg kövein fölc sillanó
első napsugár. Az ernyőfenyők párlata,
a huszonkét küllőjű krisztusi mandala
dóm nyugati homlokzatán. Kimerült test
meztelen érzékei, olajlomb zizegő ezüstje,
hallgatókatakombáira boruló, vakító
hegycsúcs: veii Apolló mosolya.
Róma. Hídjai.